

РЕШЕНИЕ

№ 2208

гр. София, 02.07.2010 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 10 състав, в публично заседание на 09.06.2010 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Камелия Стоянова

при участието на секретаря Силвиана Шишкова, като разгледа дело номер **3389** по описа за **2010** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от АПК, вр. чл. 84, ал. 2 от Закона за убежището и бежанците (ЗУБ).

Образувано е по жалба от М. Р., гражданин на Ислямската Република И, като предмет на съдебен контрол за законосъобразност е Решение № УП-60/23.04.2010 г. на И. О. в Държавната агенция за бежанците (Д.) П. МС, с което на основание чл. 70, ал. 1, т. 1, вр. чл. 13, ал. 1, т. 5 от ЗУБ е отхвърлена молбата му за предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут. Излагат се доводи за постановяване на решението П. съществено противоречие на административно производствените правила – основание за оспорване по чл. 146, т. 3 от АПК. Претендира се отмяната на решение № УП-60/23.04.2010 г. на И. О. на Д. П. МС.

Ответникът – И. О. в Д. П. МС оспорва жалбата, като по същество моли съдът да постанови съдебно решение, с което да я отхвърли като неоснователна.

Съдът, като обсъди становищата на страните и доказателствата по делото и направи проверка на основание чл. 168, ал. 1 на законосъобразността на оспорения административен акт и на посоченото в жалбата основание по чл. 146, т. 3 от АПК, приема за установени следните обстоятелства по делото:

С молба вх. № 519/20.04.2010 г. до председателя на Д. П. МС М. Р., гражданин на Ислямската Република И, роден на 05.02.1985 г. в Т, Ислямската Република И, вероизповедание християнин - православен е поискал предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут. Молбата е последваща такава по смисъла на § 1, т. 6 от Допълнителните разпоредби на ЗУБ. Производството е образувано с регистрирането на чужденеца с регистрационен лист № УП-1656/20.04.2010 г. Образувано е производство за предоставяне на статут в Република Б, като със Заповед № 59/04.03.2010 г. е определен И. О., който провежда производството по реда на глава Шеста, раздел I от ЗУБ. В съответствие с чл. 63а, ал. 1 от ЗУБ е определена дата за провеждане на интервю с кандидата за предоставяне на статут на бежанец, като същият е уведомен за датата на провеждане на интервюто, видно от подписа му върху поканата, вх. № 1656/20.04.2010 г. Съгласно чл. 63 а, ал. 3 от ЗУБ е проведено интервю, за което е съставен протокол от 20.04.2010 г., подписан от М. Р., преводач и интервюиращия О.. По време на интервюто същият заявява, че не желае да се завърне в страната си на произход, тъй като от 6 години живее в Република Б и е свикнал със страната, в страната му на произход семейството му няма да го приеме, защото е сменил религията си. Заявява изрично, че няма какво да добави в бежанската си история. С Решение УП-60/23.04.2010 г. на И. О. в Д. П. МС е отхвърлена молбата за предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут на М. Р.. В мотивите си решаващият административен О. е приел, че по отношение на молителя не са налице условията за предоставяне на статут на бежанец по чл. 8, ал. 1 и 9 и хуманитарен статут по чл. 9, ал. 1, 6 и 8 от ЗУБ. Молбата за предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут е явно неоснователна по смисъла на чл. 13, ал. 1, т. 5 от ЗУБ.

П. така установената фактическа обстановка съдът прави следните правни изводи:

Видно от отбелязването върху решението, същото е връчено на жалбоподателя лично, срещу подпис на 26.04.2010 г., жалбата е подадена чрез административния О. на 30.04.2010 г., в съответствие с чл. 152, ал. 1 от АПК, в преклузивния срок по чл. 84, ал. 2 от ЗУБ, подадена е от надлежна страна по чл. 84, ал. 2 от ЗУБ и е допустима. По същество, същата е неоснователна по следните съображения:

С оспореното решение, на основание чл. 70, ал. 1, т. 1, вр. чл. 13, ал. 1, т. 5 от ЗУБ, е отхвърлена като явно неоснователна молбата на М. Р. за предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут. Съгласно посочения текст молбата на чужденец за предоставяне на статут на бежанец и на хуманитарен статут се отхвърля като явно неоснователна в

случаите по чл. 13, ал. 1 от ЗУБ когато не са налице условията по чл. 8, ал. 1 и 9 съответно по чл. 9, ал. 1, 6 и 8 и чужденецът е подал последваща молба, в която не се позовава на никакви нови обстоятелства от съществено значение за личното му положение или относно държавата му по произход. По време на проведеното интервю жалбоподателят в настоящето производство заявява, че няма други причини за напускане на страната, освен тези, не желае да се завърне в страната си на произход, тъй като е свикнал със страната ни, а освен това семейството му в страната му на произход няма да го приеме предвид обстоятелството, че е сменил религията си. Същият изрично заявява, че не може да добави нищо по-различно от това, което е заявил на проведените предишни интервюта (по подадените преди тази молба молби за предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут). Следователно, жалбоподателят в производството пред интервюиращия О. е заявил, че не са налице нови обстоятелства от значение за личното му положение или относно държавата му по произход. Като е съобразил изложеното в бежанската история, правилно решаващият административен О. е приел, че е налице основанията за отказ за предоставяне на статут на бежанец по чл. 13, ал. 1, т. 5 от ЗУБ. По отношение на жалбоподателя в производството пред настоящата инстанция не са налице и основанията за предоставяне на статут на бежанец, а именно тези, посочени в чл. 8, ал. 1 от ЗУБ (редакция по време на постановяване на оспорваното решение), а именно – статут на бежанец се предоставя на чужденец, който основателно се страхува от преследване поради своята раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група или политическо мнение и/или убеждение, намира се извън държавата си по произход и поради тези причини не може или не желае да се ползва от закрилата на тази държава или да се върне в нея. Изложените по време на интервюто твърдения не съдържат никакви факти, въз основа на които да се приеме, че жалбоподателят изпитва опасения за преследване поради неговата раса, религия, националност, принадлежност към определена обществена група или политическо мнение и/или убеждение. Не става ясно каква е опасността конкретно за жалбоподателя П. евентуалното му завръщане в Ислямската Република И. Не се съдържат и твърдения, че е бил обект на преследване или дискриминация от страна на властите в държавата си на произход. Липсват изложени твърдения изобщо за преследване, както и конкретизация, за периода, начина на преследването му, за да се приеме наличието на бежанска история и съответно основателен страх от преследване П. завръщането му. Едновременно с това не се излагат никакви нови обстоятелства, както по време на проведеното интервю, така и в

производството пред настоящата инстанция. С оглед на това съдът счита, че правилно административният О. е установил, че е налице хипотезата на чл. 13, ал. 1, т. 5 от ЗУБ. Съдът счита, макар, че се касае за бързо производство, по допустимостта, ролята на това производство е да установи конкретни факти, от които да може да се предполага наличието на бежанска история, която следва да бъде подробно изследвана в общото производство. В конкретния случай не се излагат и никакви новонастъпили факти. Освен това на жалбоподателя принадлежи доказателствената тежест в тази насока, същият би следвало чрез бежанската си история да изложи логически обоснован разказ за причините, поради които не би могъл да се върне в страната си на произход.

Не са налице и условия за даване на хуманитарен статут, тъй като няма непосредствена заплаха за живота, сигурността и свободата, както и опасност от изтезание, или други форми на нечовешко или унижително отнасяне, поради които причини не може да се завърне в страната си на местоживееене. Отново жалбоподателят е този, който носи доказателствената тежест, чрез подробен, логически свързан и обоснован разказ да установи, че в конкретния случай е налице бежанска история и че в страната му на произход е налице опасност за неговия живот и здраве, каквото доказване не е осъществено. Решението е издадено от компетентен О. - председателят на Държавната агенция за бежанците П. МС е определил И. О. със Заповед № 59/04.03.2010 г., като по този начин е спазен и чл. 48, ал. 1, т. 9 от ЗУБ. Ускореното производство е проведено и в съответствие с § 5 от Преходните и заключителни разпоредби на ЗУБ, съгласно който, в редакцията му към датата на провеждане на производството до откриването на транзитни и регистрационно-приемателни центрове, ускореното производство се провежда на места, определени от председателя на Д., съгласувано с министъра на регионалното развитие и благоустройството и министъра на вътрешните работи. Съдът намира за неоснователно съдържащото се в жалбата твърдение за издаване на решението в нарушение на административно производствените правила предвид обстоятелството, че интервюиращият О. не се е произнесъл относно сигурността на страната на произход, като по този начин е нарушил чл. 70, ал. 2 от ЗУБ. Действително, съгласно т. 17 и т. 18 от Директива 2005/85/ЕО на Съвета от 1 декември 2005 г. относно минимални норми относно процедурата за предоставяне или отнемане на статут на бежанец в държавите-членки основно съображение П. преценката на основателността на молба за убежище е сигурността на кандидата в страната му на произход.

Едновременно с това, обаче съгласно т. 15 от Директивата когато един кандидат подаде последваща молба, без да представи нови доказателства или нови основания, би било ненужно да се задължават държавите-членки да стартират нова процедура по пълно разглеждане на молбата. Действително, освен това по делото е представена справка за актуалната общественно-политическа обстановка, както и за състоянието на човешките права в Ислямската Република И. Действително, също така по делото не е представен списък по чл. 98, ал. 1 от ЗУБ - национален списък на сигурни държава по произход и на трети сигурни държави, какъвто списък следва се приема ежегодно от Министерския съвет. От страна на жалбоподателя, обаче не са изтъкнати каквито и да било мотиви, които да убедят административния О., че Ислямската Република И не е сигурна страна. Защото дори фактът, че определена трета страна е посочена като сигурна страна на произход не би следвало да представлява абсолютна гаранция за сигурността на гражданите на тази страна (т. 21 от Директивата). За тази цел е важно, когато един кандидат за предоставяне на особена закрила изтъкне сериозни мотиви, които убеждават, че съответната страна не е сигурна в частност, определението на тази страна като сигурна страна да не се счита повече като решаващо по отношение на него. Следователно, неизлагането на мотиви относно сигурността на страната на произхода на кандидат-бежанец би представлявало нарушение на материалния закон, респ. на административнопроизводствените правила, когато чужденецът е изложил мотиви или пък съображения относно несигурността на страната си на произход. Видно и от проведеното интервю с кандидат-бежанеца същият е заявил, че не може да посочи причини, различни от тези, които е посочил във вече проведеното интервю. Както беше посочено по-горе, същите причини са от характер, които не биха обусловили удовлетворяването на молбата му за предоставяне на статут на бежанец или пък на хуманитарен статут. С оглед на тези съображения, съдът счита, че обжалваният административен акт е постановен от компетентен О., в нужната форма, П. спазване на процесуалните и материални разпоредби и е законосъобразен. Съгласно чл. 168 от АПК съдът не се ограничава с обсъждане само на основанията, посочени от оспорващия, а е длъжен въз основа на представените от страните доказателства да провери законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146. Извършвайки съответната проверка, съдът намира, че оспорваният административен акт е законосъобразен, тъй като е постановен в съответствие с материалния закон – чл. 58, ал. 7 от Закона за убежището и бежанците. Съгласно посочения текст П. получаване на молба за особена закрила (съгласно чл. 1, ал. 2 от Закона за убежището и

бежанците особената закрила, която предоставя Република Б на чужденци по този закон включва убежище, статут на бежанец, хуманитарен статут и временна закрила, а от жалбоподателя в производството е поискано предоставянето на статут на бежанец и хуманитарен статут) компетентните органи задължително изискват писмено становище на Държавната агенция „Национална сигурност“. Разпоредбата е в сила от влизането в сила на Закона за държавната агенция „Национална сигурност“ (обн. ДВ бр. 102 от 20.12.2007 г., в сила от 08.01.2008 г.). Видно от представеното по делото писмо № Т-1101/23.04.2010 г., Държавната агенция „Национална сигурност“ е изразила становище по направеното искане. С оглед на тези съображения, съдът счита, че обжалваният административен акт е постановен от компетентен О., в нужната форма, П. спазване на процесуалните и материални разпоредби и е законосъобразен. Жалбата като неоснователна следва да бъде отхвърлена. Водим от горното съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на М. Р., гражданин на Ислямската Република И срещу Решение № УП-60/23.04.2010 г. на И. О. П. Държавната агенция за бежанците П. МС, като неоснователна.

РЕШЕНИЕТО не подлежи на обжалване и протест.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: